

ΟΙ ΜΟΙΡΑΙΟΙ.

Τοὺς εἶδα σὰ σὲ σκοτεινὴ νὰ πασπατεῖουν σέρα,
νὰ ζοῦν τὶς νύχτες ἄϋπνοι, σι' ἀστέρια νὰ ξαμῶνουν
καὶ μὲς σὲ τρώγεις μ' ἀβουλιὰ τὸ κύπελλο νὰ ὑψῶνουν,
μιά ἀνάσα παίρνοντας βαθιὰ πρὶν πιοῦνε τὴ χιμαῖρα . . .

Χλωμοὺς στὰ πάγκα νὰ γυροῦν τοὺς εἶδα ὀλημέρα
- στρέφουν τὸ βλέμμα τους ἄλλοῦ σὰν κάποιον νάνταμώνουν -
καὶ μόλις πρὸς τὸ ἀπόδειπνο τὴν πολιτεία σιμώνουν,
τὴν ὄρα πὺν πουλιοῦ φωνὴ σκορπάει χαμοῦ φοβέρα.

Μ' ὅσα κρατᾶνε στὴν καρδιά καὶ μ' ὅσα ἡ νύχτι ἐμπνέει
μὲς στὸ σκοτάδι ἀργά, σκυφτοὶ βαδίζουν οἱ Μοιραῖοι
σὲ δρόμους πὺν στὸ φῶς ποτὲ δὲν ἔχουνε γνωρίσει,

Στὴν πολιτεία πὺν στὸ φῶς δὲ θ' ἀξιοθοῦν νὰ δοῦνε
καὶ μὲς στῆς νύχτας τ' ἄλειρο, στῆς λίκρας τὸ μεθύσι,
βαδίζουν ἄσκοπι καὶ πᾶν' πάνε τὸ φῶς νὰ βροῦνε.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ.